

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8SH-1

N 14

JULIA NAÇI

**KU
GJEU
POEZINË**
vjersha

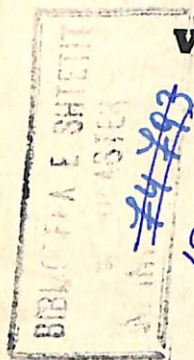
8SH-1
N 14

JULIA
NAÇI

**KU
GJEJ
POEZINË**

VJERSHA

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

RRUGËS PËR NË PUNË

Kjo rrugë e dashur është për mua
si vetë njerëzit e saj.
Çdo mëngjes herët i takoj
gëzimet tona bashkë i ndajmë.

Janë vajzat e bukura të qelqit
pranverën kanë në sy,
i pleksim ëndrrat tona
për punët, stërvitjen, poezinë...

Ato në qelq pikturojnë lule,
lule të kuqe, të kaltra.
Në prodhimet e bukura të tyre
këputen lulet e mollës, të bardha.

Ngjyrat e zemrës derdhin ato,
pranverën e vendit tonë
dhe në stërvitje së bashku ne
pushkën fort shtrëngojmë.

TE JU PO VIJ USHTARE

Ju, valë të kaltra, ju, pulëbardha,
nuk më njihni, jam shoqja juaj
me pushkë në krah e yllin në ballë;
unë ushtarja mbroj këngën tuaj.

E njihnit mirë ju gjyshin tim,
ju e përcillnit larg në udhëtime.
Vaporë ngarkonte i zbathur deri në gjunjë,
gjyshi im i mirë, gjyshi halleshumë.

Unë ushtarja sodit bukurinë e valës,
djersën e gjyshit, valë e kripur mban;
ëndrra e tij hapur nëpër dallgë
çel duarve të mia e bardhë, e kaltër...

KU GJEJ POEZINË

Mbështeta kokën në gjoksin e malit
dhe ndjeva gurgullimën në burime,
ndjeva forcën e burrit e të djalit
dhe me freski mbusha këngën time.

Mbështeta kokën në kraharonin e fushës
dhe ndjeva pemët të lëshojnë sythe,
ndjeva aromën e duarve të nënës dhe motrës.
Atëhere thashë: «Pranvera rrit këngën time».

Mbështeta kokën në tokën mëmë
dhe ndjeva si bulojnë miliona këngë.

ERA E REVOLUCIONIT

Kur fryjnë erërat e forta,
kur natyra gulçon e pyjet oshëtijnë,
gjithçka që ka rrënjët e dobëta,
si pemët e kalbura;
gjithçka e gjallë që ka plevitin brinjë më brinjë,
si mendimet e plakura;
gjithçka që s'është përgatitur për në stuhi,
sikur të mos ekzistonte, shndërrohet në pluhur, në hi...
Më e forta e erërave,
Era e Revolucionit,
armiqtë e kohës i bën tym e byk.

NË STËRVITJE DIMRI

Në palcën e dimrit, në mes të janarit,
veç uniformat tona gjelbërojnë.
Acari na zbardh kaçurrelat e ballit
e ylli në kapele më shumë ndriçon.

Mali i Dajtit nuk ka heshtje,
nga blerimi ynë sikur po çel,
kjo kënga e pushkëve tona
po zgjon në dimër pranverën e re.

VITET NUK PLAKIN TRIMËRINË

Jo, vitet nuk e plakin trimërinë,
as lodhjen nuk e ndien trupi juaj,
atë që dhatë ju për lirinë
në këngë Shqipëria do ta ruaj.

I puthni djemtë tuaj sot ushtarë,
bekim i buzëve zjarresh të zhuritur,
një porosi, një pushkë dhe yll zjarr
mes yjesh për të nesërmen e ndritur.

F Q I N J Ë T

Banonin në rrugën e vjetër të qytetit karshi për karshi
një vajzë dhe një djalë.

Thuhej se ndër djemtë më i mirë ish ai
dhe ajo më e mira vajzë.

Këtë ata akoma mund të mos e dinin,
por pa u parë çdo ditë s'mund të rrinin.

Ishte një takim i thjeshtë, por i gjithfuqishëm,
si takimi i agimit kur zbardh mëngjesi me tokën.

Ai ishte i pari që hapte dritaren
dhe ajo e para në atë zgjim shplekste flokët.

Një mëngjes papritur fryu një erë e fortë,
dritaret e tij mbetën hapur si dy qepalla,
ai nuk ishte në dhomën e tij atë mëngjes,
ajo më kot vështroi gjatë rreth e rreth...

Në rrugë krisma, në male gjëmime,
ai nëpër krisma e gjëmime u derdh
pas zërit të atdheut që thirri bijtë në luftime.

As ajo nuk u duk në shtëpi të nesërmen në mëngjes.

Liria

i solli lapidarë të përjetshëm fqinjët, heronj të lagjes
sime.

VALLJA NË TEPSI

— Gati, — thërret xhelati, —
ç'amanet do thuash?

— Një valle, mor qena,
në tepsi do luaj!

— Sillni një tepsi
Për Telo mavrinë,
si të hedhë vallen,
Telua do mbyllë synë!

Telo, si qëndron në këmbë?
Po të pyet me sy fshati,
Telo, mishrat t'i paska ngrënë,
qeni i qenërve, xhelati!